

са замислилиъ героя на Плевень. Около караулния домъ стоѣли много *забити* и *жекими*. Подиръ една минута Османъ са обърнѣлъ къмъ своя частень лѣкаръ: «Днитѣ не сж еднакви, казалъ той;—день подиръ други идва, но ни единъ не прилича на други; единъ честить—други злочестъ и прочее.» Послѣ той погледнѣлъ Струкова и прибавилъ:

—Азъ са покорявамъ напълно на желаніята на главнокомандующия на вашата армия.

Подиръ полвинъ часъ са явилъ самъ генералъ Ганецкий; радосно той подалъ ржка на Османа и като стари приятели тѣ сж ржгвали:

— Поздравлявамъ ви, продумалъ Ганецкий, както ви нѣги громко и пресѣкнѣто. Вий водихте чудно нападаньето. Ще заповѣдате ли на войската да предаде оржжието си?...

Османъ паша мълчалъ; Ганецки повторилъ питанието си; Османъ погледнѣлъ на Адилъ паша и махнѣлъ ржка утвърдително. Сетнѣ той сѣкашъ са сѣтилъ, хванѣлъ сабята си, умисленно погледнѣлъ на нея, като че и казалъ *прощавай*, тихо въздѣхнѣлъ и мълчаливо предалъ завѣтното си оржжие генералу Ганецкому. Въ това време Адилъ паша извѣстилъ на аскеря желанието на Османа. Въ два часа турцитѣ испълнили буквално даденото имъ заповѣдванье, сложили своето оржжие тамъ въ калъта, дѣто стоѣли. Венчгата околность по край пѣтя била покрита съ пушки пибоди и мартини.

Двамата Скобелеви, баща и синъ, посѣтили Османа, когато генералъ Струковъ предложилъ на ранения паша да идѣтъ въ града дѣто скоро щѣлъ да влѣзе главнокомандующия велики князь. Османъ влязѣлъ въ своята каляска съ лѣкаря си Хасибъ-бея и тржгнѣлъ за Плевень; напредъ вървѣлъ генералъ Струковъ. Отъ другата страна са задалъ скоро великия-князь Николай Никола-